

LA FADA DE ROSES

Que bonica n'és la mar,
que bonica en nit serena!
de tant mirar lo cel blau
los ulls li blavegen.

Hi davallen cada nit
amb la lluna les estrelles,
i en son pit, que bat d'amor,
gronxades se bressen.

Tot escoltant l'infinit
sa dolça música ha apresada,
n'apar lo mirall del cel,
lo cel de la terra.

Ahir vespre la vegí
com dormia en la maresma,
com dormia cabdellant
escuma i arena.

Los coralers de Begur
coralen dins llur barqueta.
– Coralers, si m'hi voleu
fareu bona pesca.

Si voleu saber qui só,
só una fada empordanesa,
les fades del Pirineu
me diuen Sirena–.

Quan ells se tiren al fons
jo en sortia amb les mans plenes,
ells trauen rams de coral,
jo aquest ram de perles.